

ת"פ 17778/04/17 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד אחמד אלחואמדה, מוחמד חואמדה, צלאח ורידאת, עז אלדין אלטויל

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 17778-04-17 מדינת ישראל נ' אלחואמדה (עציר) ואח' 20 אפריל 2017

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה
מדינת ישראל - תביעות נגב
ע"י עו"ד גנית אטיאס שגיא אבנעים

נגד
הנאשמים

1. אחמד אלחואמדה (עציר)
2. מוחמד חואמדה (עציר)
- 1-2 ע"י עו"ד אלמכאוי
3. צלאח ורידאת (עציר)
4. עז אלדין אלטויל (עציר)
- 3-4 ע"י עו"ד אבו עביד

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

על יסוד הודאת הנאשמים 1 ו-2 הנני מרשיע כל אחד מהם בשתי כניסות לישראל שלא כדין בהתאם להוראת סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

על יסוד הודאת הנאשמים 3 ו-4 הנני מרשיע כל אחד מהם בכניסה לישראל שלא כדין בהתאם להוראת סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

ניתנה והודעה היום כ"ד ניסן תשע"ז, 20/04/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

כל אחד מהנאשמים הורשע על פי הודאתו בכניסה לישראל שלא כדין מיום 06.04.17. בנוסף מיוחסת לנאשם 1 כניסה נוספת מיום 13.06.16 ואילו לנאשם 2 כניסה נוספת מיום 28.10.14.

עמוד 1

בעבירת הכניסה לישראל פגעו הנאשמים בזכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה וכן בזכותה להסדיר את מדיניות שוק העבודה באמצעות מתן היתרי שהייה. כך גם יש בעבירות אלו משום הכבדה על רשויות אכיפת החוק וכוחות הביטחון אשר נדרשים להשקיע משאבים לא מבוטלים על מנת לטפל בתופעה, גם במקרים בהם מדובר בשב"חים שנכנסים לצרכי פרנסה. לא אחת נקבע כי אין להתעלם מהעובדה כי בעבירת הכניסה לישראל שלא כחוק טמון גם סיכון פוטנציאלי לביטחון אזרחי ותושבי מדינת ישראל. בהקשר לכך ראה דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 3677/13 מוחמד אלהרוש נ' מ"י (9.12.14) (להלן: "אלהרוש"):

"מושכלות ראשונים הם כי הכניסה לישראל שלא כדין ומבלי היתר פרטני פוגעת בבטחון המדינה, בזכותה לקבוע את הבאים בשעריה ועלולה להגדיל את הסיכון לפשיעה מצד אלו ששוהים בה לא כדין... אין חולק כי עצם תופעת הכניסה שלא כדין מגדילה את הפוטנציאל לסיכון בטחוני, בין היתר בכך שהיא פותחת פתח לזליגת פעילות חבלנית עוינת (פח"ע) לתחומי מדינת ישראל ובכך מסכנת את בטחון תושביה".

כידוע, נקבע בעניין אלהרוש כי מקום שבו הכניסה לישראל מבוצעת לצרכי פרנסה, ללא עבירות נלוות, על ידי נאשם נעדר עבר פלילי, מתחם העונש נע בין מאסר על תנאי ועד לחמישה חודשי מאסר בפועל, אשר יכללו את תקופת התנאי. לצד האמור, וגם כן בעניין אלהרוש (ובהמשך לפסיקה קודמת) הכיר ביהמ"ש בכך שמצב בטחוני עשוי להשפיע על העונש שייגזר על הנאשם:

"מידת החומרה של עבירת השב"ח נגזרת מהמצב הבטחוני. היא עשויה להשתנות עם שינוי העתים ואף עשויה להשתנות ממחוז למחוז. יש לבחון ולהתאים מעת לעת את מתחם העונש ההולם ואת העונש הראוי בתוך המתחם בגין עבירה זאת על פי תנאי הזמן והמקום, כך שאת מסקנתנו בפסק דין זה יש לבחון על רקע נסיבות ומצב בטחוני נתון".

על רקע האמור לעיל, אין פליאה אפוא כי בתי המשפט מצאו לנכון להחמיר ואף בצורה ניכרת בעונשם של שוהים בלתי חוקיים, וזאת נוכח גל הטרור ו"אינתיפאדת הסכינים" שפקדה את המדינה החל מחודש אוקטובר 2015. הגם שחלק מהמותבים השונים נחלקו ביחס לשאלה האם יש מקום לקבוע מתחם עונש הולם חדש או להחמיר בגדרי מתחם העונש שנקבע באלהרוש, בפועל, רמת הענישה הועלתה כך שבגין כניסה יחידה הושתו עונשי מאסר בפועל שהגיעו לכדי חודש ויותר. ביחס לכך, ראה בין היתר: עפ"ג 62917-10-15, בעפ"ג 46537-10-15, עפ"ג 63731-10-15, עפ"ג 62917-10-15, וכן עפ"ג 57021-10-15 פסקאות 13-14.

בזהירות המתבקשת, המצב הביטחוני השתפר. יחד עם זאת, אין בידי בית המשפט לקבל הטענה כי שיפור זה מצדיק איזון רכיב שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים בעבירת השב"ח עד כי יש לשוב ולקבוע מתחם עונש הולם שתחילתו עונש צופה פני עתיד בלבד.

אכן ישנה ירידה במספר הפיגועים שהמדינה חוותה בחודשים אוקטובר - דצמבר 2015. יחד עם זאת, הבחינה אינה יחסית, אלא אבסולוטית ולדאבוננו, אין לומר כי הארץ תשקוט 40 שנה והשלום שב למחוזותינו. קיומם של עשרות

פיגועים מידי חודש הוא זה הרלוונטי והוא זה המלמד על מוטיבציה קיימת לפגוע בבטחון המדינה בין אם זו מבוצעת בשטחי הקו הירוק ובין אם זולגת אל מעבר אליו. ואפילו ישנה הפחתה במספר הפיגועים יש ודווקא המדיניות המחמירה וההכבדה של רשויות אכיפת החוק מאז גל הטרור כלפי תופעת השב"ח, היא זו שהביאה לצמצום זה.

יתר על כן, כפי שצוטט לעיל, את עבירת השב"ח יש לבחון לא רק על רקע המצב הבטחוני, אלא יכול והענישה תשתנה גם מאזור לאזור. בענייננו, וכידוע שיפוטית, הרי שגדר ההפרדה לא קיימת בדרום הר חברון בגזרה המכונה "הג'ימבה/רמאדין", דבר אשר מקל את הכניסה של השוהים הבלתי חוקיים לאזור יתיר בואכה באר שבע. הדברים אמורים כלפי מבקשי פרנסה, אך גם כלפי כאלו המבקשים לפגוע בבטחון המדינה. בהקשר לכך, ראה בין היתר ת"פ 17554-12-15 שנדון בפני מותב זה שבו מבצע הפיגוע בעיר קרית גת עבר דרך גזרה זו ובדומה, ראה ת"פ 35945-07-16 שבו נדון עניינו של מי שהעביר את המחבלים שביצעו את הפיגוע בשרונה שמתגוררים ביאטה, גם כן דרך גזרת יתיר. העדרה של גדר מביא לכך שתושבי איו"ש מדרימים עד לאזור הג'ימבה, חוצים הגבול ובהמשך מצפינים אל יעדם.

לא בלי קשר, הלכת אלהרוש אשר אמנם קבעה כי ככלל, הרתעה בעבירות שכאלה הינה בעלת אפקטיביות מצומצמת, אך לא הוציאה מכלל אפשרות מתן משקל לרכיב זה, ואף ציינה כי יכול וזה יהיה לא מבוטל: **"על רקע זה אני סבור כי ראוי לתת משקל מוגבל לשיקול הרתעת הרבים בעבירת השב"ח, אם כי לא מבוטל"**. (הדגשות לא במקור).

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בן מספר ימי מאסר ועד ל 6 חודשים מאסר בפועל הכוללים את תקופת התנאי בגין כניסה יחידה ללא עבירות נלוות לצרכי פרנסה.

בקביעת עונשם של הנאשמים בגדרי המתחם הרי שמן הראוי שזה יהיה בתחתיתם וזאת בשים לב להעדרו של עבר פלילי, הודאתם, גילם הצעיר יחסית, מצוקתם הכלכלית והיותם תושבי השטחים נעדרי מעטפת תומכת, דבר אשר יש בו כדי להפוך את המאסר קשה אף יותר מאשר על דרך הכלל.

בעניינם של הנאשמים 3 ו-4 יש להסתפק בתקופת מאסרם המגיעה לכדי 15 יום.

אשר לעניינו של הנאשם 2 הרי שלכאורה היה מקום לגזור עליו עונש חמור יותר וזאת נוכח כך שמיוחסת לו כניסה נוספת. הגם כך סבורני כי ניתן להסתפק בתקופת מעצרו וזאת בשל השפעתה של מדיניות העמדה לדין החדשה הנטענת כיום אשר בהתאם למוצהר לא היתה מביאה להגשתו של כתב אישום בגין הכניסה משנת 2014 ובהקשר לכך גם אם מדובר בתכולה פרוספקטיבית הרי שהיותה של הנחיה זו מקלה יש בה במובנים מסוימים גם כדי להביא להקלה רטרוספקטיבית.

שונים הם פני הדברים בעניינו של נאשם 1 אשר גם כיום ובהתאם למדיניות החדשה זה היה עומד לדין בגין כניסתו המוקדמת מחודש יוני 2016. לא בלי קשר בצדק נטען כי מן הראוי שתהיה מדיניות העמדה לדין ברורה כזו שניתן יהיה להבין על פי המוצהר האם מדובר במדיניות ארצית או מחוזית וכן יתר הנתונים הצריכים לעניין.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשמים 2, 3 ו 4 את העונשים הבאים:

א. מאסר כתקופת ימי מעצרם, היינו 15 יום שימנו מיום מעצרם 06.04.17.

ב. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורם שלא יעברו כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

למען הסר ספק לאחר ניכוי ימי מעצרם של נאשמים אלו סיימו לרצות את עונש המאסר ויש להורות על שחרורם בהתאם לנהלים בכגון דא.

מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

א. 20 יום מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו 06.04.17.

ב. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורם שלא יעברו כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

**ניתנה והודעה היום כ"ד ניסן תשע"ז,
20/04/2017 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**